

**TRANSMET UNS VALORS I UNA
MANERA DE FER QUE ES PODEN
AGAFAR COM A MODEL**

Jordi Badia

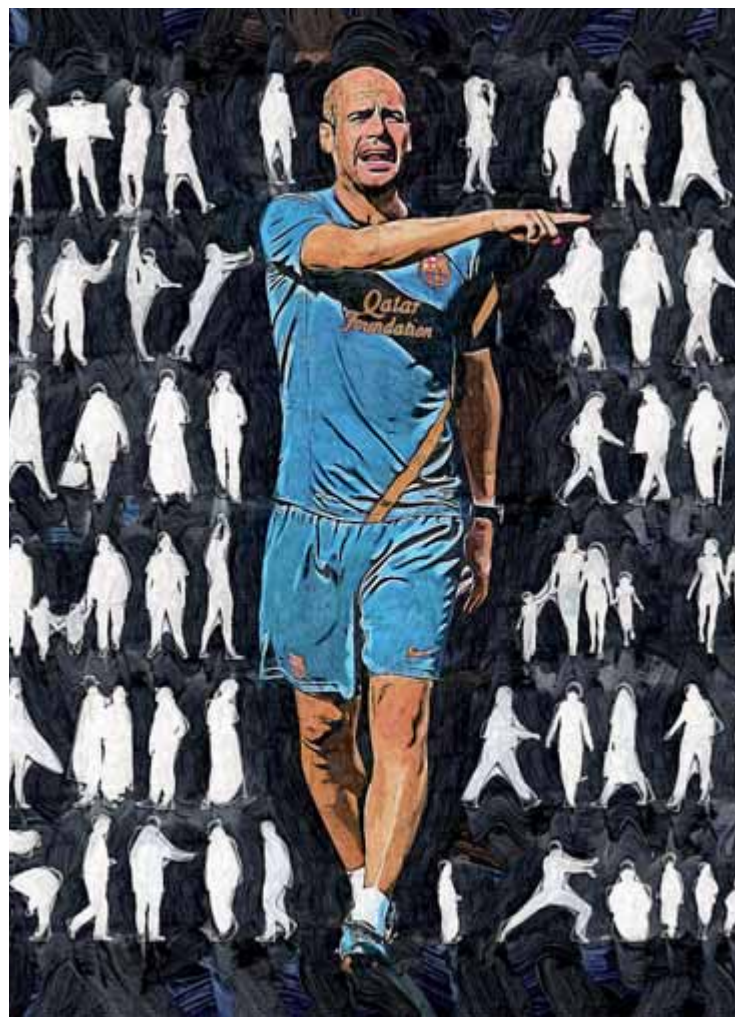
Periodista, autor del llibre 'Josep Suñol i Garriga. Viure i morir per Catalunya' (Pagès, 2011)

Quan parlem de Guardiola

No seré pas jo qui menystingui el futbol, ni el FC Barcelona. L'esport carrega una potència simbòlica colossal i, ens agradi més o no ens agradi gens, ocupa una part tan central de les societats modernes que ignorar-ho resulta tan absurd com estúpid és no aprofitar-ho positivament. I el futbol, i el Barça molt particularment, més que cap altra disciplina esportiva i cap altra entitat, té aquesta capacitat de sublimació i d'influència socials.

ÉS EN AQUEST MARC QUE s'ha d'inserir la decisió del Parlament de Catalunya de concedir a l'entrenador del FC Barcelona, Josep Guardiola, la seva Medalla d'Honor, i totes les anàlisis i comentaris posteriors que ha merescut la concessió i el discurs d'acceptació del guardonat. També hi ha hagut el punt de conya inevitable en aquest país, i no paga la pena entrar-hi perquè no en sortiríem. A Guardiola li han donat la Medalla d'Honor perquè transmet uns valors i una manera de fer i de comportar-se que es poden agafar com a model, per més que el tècnic blaugrana digui que ell no vol ser model de res perquè ell només és un entrenador de futbol. Té tota la raó del món.

PROBABLEMENT, GUARDIOLA està capacitada per desenvolupar tasques d'una més gran responsabilitat. Però trobo que no

LLUÍS ROMERO

Potser resulta que aquesta no és època per a grans lideratges i que l'únic referent vàlid i possible som nosaltres mateixos

cal anticipar-nos. Si mai puja un graó i es converteix en el secretari tècnic del FC Barcelona, per exemple, és imaginable que ho faci amb un grau d'encert molt alt i que segueixi comportant-se amb la mateixa pulcritud amb què ho fa ara que n'és l'entrenador. Si mai es dona el cas, ja en parlarem.

QUAN L'ANY 2003 Joan Laporta va guanyar les eleccions a la presidència del FC Barcelona, es va desfermar una onada que pretenia dur-lo, gairebé de forma immediata, a la presidència de la Generalitat. No només els líders polítics del moment competien per fer-se la fotografia amb ell, i s'enfadaven si un altre se'ls avançava, sinó que també hi va haver molts articulistes i tertulians que s'hi van acostar perquè els semblava veure-hi el líder que havia de dur Catalunya a la independència, o gairebé, i que van provar de convèncer-lo i tot. I ara, som on som i seguim dient coses que, a voltes, s'hi assemblen.

EL QUE VULL DIR ÉS QUE QUAN ara parlem de Guardiola, com quan fa vuit anys parlàvem de Laporta, llavors d'una manera més directa, certament, en el fons, estem parlant d'una mancança que, si bé a Catalunya té els seus trets singulars, és força general arreu i de la qual no només se'n sent la política. És aquesta falta de líders que ens diguin cap a on hem d'anar i a qui ens hem de creure i que siguin capaços

de fer-nos veure, posem-hi intuir, una mica de llum al capdell del túnel. Que ens relatin alguna història d'aquelles en què sempre guanyen els bons. Ara: en el fons, parlem de la fallida d'un model que, essent el menys dolent dels possibles, s'ha anat estripant fins a fer-se irreconeixible en els seus trets més essencials, allò de l'equilibri de poders i el quart poder i tota la pesca, i que ha acabat perdent bona part de l'eficàcia inicial que va tenir.

PERSONALMENT, NO EM CREC que no hi hagi dirigents ni polítics capacitats per treure'ns de l'atzucac. I encara menys em crec alguns dels arguments que es donen per explicar-ho, com ara aquell que afirma que els líders de fa uns anys tenien molt més coratge perquè havien sorgit de l'ensulsiada bèl·lica i això els havia endurit. Segur que ara n'hi ha de ben preparats i ben valents, encara més i tot. Una altra cosa és que enmig d'aquest desconcert tan general i tan fenomenal en què ens hem ficat no siguem capaços de destriar-los o que no tinguem prou força per fer-los surar, o que ens n'enamorem i ens en desenamorem amb una facilitat fascinant. Tot plegat ha de ser força més complex. O potser no, vés a saber. Potser resulta que aquesta no és època per a grans lideratges i que l'únic referent vàlid i possible som nosaltres mateixos. Quan parlem de Guardiola parlem d'ell, i de nosaltres sobretot.